

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

16.nodaļa: Miera Mācība

383.

Katrā lielā sapņojumā ir izpildamības daļa. Viens no visneizpildāmākajiem sapņiem būs visas pasaules miers.

Un tomēr cilvēce turpina prasīt pēc miera visā pasaulē, bet arī šajā lūgumā atradīsies Zemes dzīvē pielietojama daļiņa.

Cilvēkam ir pat dāvana sazināties ar sev līdzīgiem. Viņš iemācās, ka dzīve naidā galu galā kļūst neiespējama. Cilvēks atzīst, ka ķildās pārstāj eksistēt ģimene, to pašu var teikt par lielām valstīm, kuras, ja tās pastāvīgi nepilnveidosies, nonāks pie sairuma.

Ja pašreizējā gadsimtā nav pat iespējams runāt par mieru, tad nenoliegsim, ka nākošajā laikmetā jau notiks pagrieziena sprāgiņš saprātīgas esamības izpratnes virzienā. Tādēļ lai cilvēki kaut vai abstrakti spriež par mieru visā pasaulē. Lai naida mākoņos atskan vārds, kurš pieder nākotnei. Negaidīsim to no mirušām sapulcēm, lai labākos sapņus izteic jaunie. Lai aizsardzības bruņās viņi domā par dzīves pamatu. Nevajag traucēt viscēlākos sapņus.

Lūk, vēl viens cilvēces sapņojums, kurš liekas neizpildāms, - sapņo par vispārēju pietiekošu izglītību, bet dažādās pasaules malās daudz analfabetu. Visā pasaulē paliek verdzība un barbarisms, vai te iespējams sapņot par vispārējo izglītību? Bet sacīsim – ne tikai var, bet arī vajag. Izplatījums jāpilda ar aicinājumiem un pavēlēm par izglītību.

Analfabetismu nevajag uzskatīt par šķērslī, tas parāda tikai izglītības neatliekamību. Ka eksistē skolas – tas vēl nav viss, ja cilvēce vēl nav izdzīvojusi verdzības kaunu, tas nozīmē, ka izglītība bijusi nepietiekoša. Ikdienišķības gudrinieki iesaka nepievērst vērību notiekošām nežēlībām, tas nozīmē, ka šie gudrinieki ir tikai miroņi. Jums daudz stāstīs par spīdošiem izglītības sasniegumiem, bet verdzība tomēr pastāv. Vēl vairāk, to sedz ar vissvētīgākajiem izdomājumiem, šāda maskēšanās ir it sevišķi apkaunojoša. Vispārēja sašutuma vietā var saklausīt šī apkaunojuma attaisnojumu. Tā var uzskaitīt daudzus sapņus, kuriem jāīstenojas.

“Sevišķi bīstieties no cilvēkiem, kuri cenšas attaisnot apkaunojošas rīcības, - tādas personas būs cilvēces ienaidnieki.”

384.

Katrs no Mums dažādās izpausmēs veicinājis miera lietu. Jūs atceraties Indijas Orfeju, kurš deva cilvēkiem nomierinošas melodijas. Jūs atceraties, ka kāds Skolotājs centās attīrīt Mācību, lai cilvēki vairāk zinātu un saprastu esību. Cits svētvaronis novēlēja, lai cilvēki vispirms izmanto visus miera līdzekļus. Tāpat tautu apvienotājs atzina, ka tikai vienotībā var uzplaukt miers.

Katrs, kas pūlējies miera labā, ir pieredzējis un izcietis daudz grūtumu. No kurienes tādas neizmērojamas grūtības, ja darbinieki tiekušies uz labo uz mieru? Bet katra evolūcijas kustība izsauc haosa piktumu. Šādas viesuļvētras var novērot ap katru

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

16.nodaļa: Miera Mācība

tiekšanos uz labo. Bet nelikšu jums vilties, jo katrs miera darbinieks sacīs, ka viņa miera centieni ir viņa labākās atmiņas. Tie paliek ne tikai tautu vēstures hronikās, bet arī visu laikmetu dzīvē.

Vai tad nomierināšana ar skaņām nav visu kopējais sasniegums? Bet kādam bija jābūt pirmajam, lai norādītu uz šo līdzekli. Jau kopš sirmas senatnes ir dziedāts daudz dziesmu, bet vajadzēja mācīt saprast, kā tās pielietot nomierināšanai – tā pasaulē tika ieviesta jauna harmonija.

Tāpat uz visiem laikiem palikusi pavēle pielietot visus iespējamus miera līdzekļus. Varbūt cilvēki aizmirsuši, kas viņiem devis šo pavēli, bet tā iegājusi apziņā. Pareizi, jāpadomā, vai nav palicis vēl kāds miera līdzeklis, bet šis līdzeklis nedrīkst pazemot cilvēka cieņu. Jāsaprot gan Zemes, gan Pārzemes mērus. Tikai harmonijas gadījumā iespējams izprast miera skaistumu, citādi, pilnīgi nepārzinot cilvēka cieņu, iznāks nepievilcīga bezjēdzība.

Nepazīstot skaistumu nevar domāt par mieru. Tāpat tumsonībā netiks apzināta vienības izpratne. Bet tautas tomēr ar labu piemin Apvienotāju. Tā Mēs esam pūlējušies miera labā.

Domātājs daudz ieguldījis, jo Viņš uzdrīkstējās iztēloties miera valsti. Lai cilvēki to sauc par sapni, bet mēs zinām, ka sapnis ir Mūžības hieroglifs.

385.

Mēs pūlamies miera labā. Kādēļ gan Mūs maz iepriecina visi neskaitāmie miera jautājumiem veltītie iestādījumi? Tāpēc, ka tikai nedaudzi no tiem rūpējas par mieru nesavtīgi. Starp daudzajiem pasākumiem atrodamas apslēptas tieksmes, kas izrādīsies ļaunākas par karu.

Tādos pamatjautājumos kā miers, vajag sevi pārbaudīt. Prast sevi pārbaudīt, nozīmē smelt jaunus spēkus un jaunu apziņu. Tad tiks saprasts patiesais miers, kurš ietver arī visas cilvēces dārgumu aizsardzību.

Bet pašai pārbaudei jānotiek pilnīgā uzticībā cilvēces augšupejas kustībai. Runāju par skaudību, - kad šis mūdzis naidos cilvēkus, viņi nespēs domāt par mieru. Cilvēki taču spējīgi apskaust visnegaidītākās lietas. Izbrīnīsities, kad ielūkosities cilvēku domāšanā. Viņiem var piederēt dārgumi un tomēr viņi atradīs iespēju apskaust kaimiņa vismazākās sekmes.

Nav iespējams domāt par mieru, neizskaužot netikumus, kuri kaitē pasaulei. Bet saku to tādēļ, lai atgādinātu, ka katra laba izpratne par mieru būs derīga visam izplatījumam. Kā mantru var atkārtot vārdu – miers, arī tas var nostiprināt harmoniskos centienus.

Bet bīstamies no pseidomiera, tas novedīs pie sairuma. Mūsu Mācība ir miera Mācība, bet patiesa miera.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

16.nodaļa: Miera Mācība

“...stāšos sardzē, lai mūdzis nepārrāpo pār sliekšni.”

386.

Vai gan rupjības un nežēlības pilnie ir spējīgi spriest par mieru? Šādi miera apustuļi jānovēro viņu mājas ikdienā. Jāpaklausās kā tie spriež par savējām un svešām lietām. Jāiepazīst viņu joki un mēlnesība, lai atzītu, ka tie galīgi nepiemēroti pasaules mēroga lietās. Bet nevienam nerūp to ētiskais līmenis, kas izlemj veselu zemju likteņus. Nevienam nepadomā, ka no netīrā neradīsies tīrais.

387.

Kā cilvēka apziņā attēlojas miera jēdziens? Pamati ir maldīgi un kļūst par patvaļīgu virzienu apstiprinājumu. Kad Valdonis sacīja, ka Viņš nes pasaulei nevis mieru, bet šķēpu, tad neviens neizprata šo cildeno Patiesību. Šis šķēps ir gara šķīstīšana ar uguni! Vai gan bez triecienu iespējams izdarīt šķīstīšanu? Vai gan, neiznīcinot gruzus, iespējams šķīstīt tiekšanos? Vai gan bez gara traukšanās iespējams gūt sasniegumus? Tikai patību satriecošais šķēps pievērs garu augstākajai pasaulei. Tas, kas apmierinās ar maldīgo mieru, patiesi, sekmē pašiznīcināšanos. Tā Valdoņa pavēle lietot šķēpu ir šķīstīšanas veids.

388.

Daudzas mācības prasa atturēties no jebkuras nonāvēšanas. Protams, palika nepateikts, kā attiekties pret vismazāko neredzamo būtņu nonāvēšanu? Bija domāta, protams, iepriekšnodomāta ļaunprātīga nonāvēšana, citādi jau cilvēks ar katru elpas dvesmu kļūtu par slepkavu. Apziņa var pasacīt, kur ir robeža. Sirds spēj nojaust un pasargāt cilvēku no nonāvēšanas.

Pat nolauzto zariņu nonesīsim svētnīcā; citiem vārdiem sakot – pažēlosim. Tā pati izjūta uzvedinās izvairīties arī no nonāvēšanas.

389.

Cik daudz gan cilvēcei jāpārcieš, iekams tā apjēgs vienības derīgumu. Visārdošākie spēki iedarbināti, lai aptumšotu apvienošanās dīgļus. Katru apvienotāju personīgi apdraud briesmas. Katru miera nesēju nonievā. Katru darbinieku izsmej. Katru celtnieku dēvē par ārprātīgu. Tā ārdīšanas kalpi pūlas noslaucīt no Zemes vaiga Apgaismības karogu. Darbs naidīgumā neiespējams. Naida eksplozijās celtniecība nav domājama. Sadraudzība cīnās ar cilvēknīstību.

Paturēsim atmiņā šos senos Novēlējumus (Baušļus).

390.

Daudzi domā par visas pasaules mieru, bet pamēģiniet izrunāt šos vārdus un pret jums vērsīsies visnekaunīgākie un liekulīgākie uzbrukumi. Cilvēki pat baidās miera, jo viņu apziņa nespēj ietvert šo svētību. Bet tie, kas uzkrājuši apziņu, lai pastāvīgi atkārtotu par miera vārtu atvēršanu.